

[Melchior]

overvejes, for når vi er enige i målet, som jeg skal undgå at gentage, bør der også gøres noget, og kan man ikke få den bedste løsning, må man ofte nøjes med den næstbedste.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Mine bemærkninger om, at vi var enige om målet, gik på, at vi – gik jeg ud fra – begge tilstræbte en bedre politimæssig dækning, og den mest direkte måde at opnå dette på er at forøge politistyrken. Det andet må altid være en nødløsning.

Regeringen har givet udtryk for, at den arbejder for at få politistyrken, mandskabs-tallet, forøget, og jeg mener, at den forøgelse, der her er tale om, vil betyde en væsentlig forbedring af politiets mulighed for at arbejde effektivt. Hver gang vi får en ny og yngre ind, vil vi f. eks. kunne få en bedre patrulje-ring.

Om der, som hr. Melchior siger – jeg har ingen tal for dette i øjeblikket – virkelig skulle foreligge markante tal for, at polititjenestemænd, der var pensioneret efter det 60. år, havde fået afslag, hvis de ønskede at indtræde på en eller anden måde, må jeg foreløbig stille mig meget tvivlende over for. Jeg har i hvert fald intet kendskab hertil.

Hermed sluttede spørgsmålet.

11) Til *justitsministeren* af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt det er almindelig retspraksis i Danmark, at organer som f. eks. miljøstyrelsen optræder i rollen som bestemmende for de bødestørrelser, erhvervslivet skal idømmes, og hvorvidt det findes forsvarligt, at organer som veterinærdirektoratet, levnedsmiddelinstitutet og lokale tilsynsmyndigheder optræder i rollen som strafudmålere?«

(Spm. nr. 75).

Skriftlig begrundelse.

Der henvises til miljøministerens pressemeddelelse af 10. oktober 1978 om større bøder til erhvervslivet samt om, at miljøstyrelsen m. fl. i videst muligt omfang vejleder anklagemyndigheden ved straffesager.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg vil i anledning af det spørgsmål, hr. Askjær Jørgensen har stillet, indledningsvis gerne slå fast, at det hverken er politiet, anklagemyndigheden eller særlige forvaltningsmyndigheder, som træffer bestemmelse om størrelsen af bøder for overtrædelse af lovgivningen. Disse afgørelser træffes suverænt af domstolene.

I det praktiske retsliv vil det være anklagemyndigheden, der i retten nedlægger påstand om den ønskede straf for en lovovertrædelse. Hvis en sag drejer sig om en særlovs overtrædelse, f. eks. miljølovgivningen, vil anklagemyndigheden ofte forinden have rådført sig med den ansvarlige forvaltningsmyndighed, inden man formulerer sin strafpåstand. Ved anklagemyndighedens valg af påstand vil man naturligvis tage hensyn til de saglige myndigheders ønske, men et meget væsentligt moment må også være, hvilken praksis domstolene tidligere har fulgt i lignende sager.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg ikke har noget ønske om, at denne tingenes tilstand skal ændres, og jeg har stor tiltro til, at vore domstole udmåler passende straffe.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg vil meget gerne takke ministeren for det, der blev sagt her. Det beroliger os lidt. Jeg betragter det ikke som værende helt i tråd med det, vi har hørt i pressemeddelelsen, som jeg henviser til i begrundelsen for mit spørgsmål, og det, der har været fremme i pressen om, hvordan man fra visse direktoraters side mener der skulle skærpes over for erhvervslivet i miljøspørgsmål.

Jeg er meget tilfreds med, at vi nu har hørt fra justitsministerens side, at det ikke er disse organer, der bestemmer, hvor store bøderne skal være. Jeg betragter det således, at disse myndigheder er part i sagen og derfor ikke skal være strafudmålerne. Jeg skal gentage, at jeg er meget tilfreds med ministerens svar.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Hvis jeg skal sige det venligt til hr. Askjær Jørgensen, vil jeg sige, at mit svar skulle ikke være så overraskende. Det er jo et ret fast indbygget led i hele vores retssystem, at det er domstolene, der afgør disse sager.